

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **WOOD Transport Energo a.s.**, IČO: 29025362
sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Ladislavem Málkem
sídlem Vinohradská 89/90, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2023, č. j. MZP/2022/500/2911, sp. zn. ZN/MZP/2022/500/313,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo životního prostředí zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí (dále jen „Magistrát“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 10. 2022, č. j. MHMP 1713756/2022, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), zrušeno rozhodnutí Magistrátu ze dne 23. 1. 2019, č. j. MHMP 22539/2019, o povolení provozu dle § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý zákon o odpadech“), pro stacionární zařízení ke sběru, výkupu, využívání a odstraňování odpadů provozovaného žalobcem (dále jen „povolení provozu“).
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 23. 1. 2019 bylo žalobci vydáno povolení provozu. Toto povolení bylo zčásti změněno rozhodnutím ze dne 2. 1. 2020, č. j. MHMP 223/2020.
4. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen „Inspekce“) ze dne 2. 7. 2020, č. j. ČIŽP/41/2020/7815, byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč za přestupek dle § 66 odst. 3 písm. b) starého zákona o odpadech. Důvodem bylo, že žalobce dne 29. 11. 2019 provozoval zařízení v rozporu se schváleným provozním řádem, neboť nakládal s odpady i na jiných sousedních pozemcích, které nebyly uvedeny v provozním řádu, nezajistil oplocení areálu zařízení a neoznačil zařízení informační tabulí, čímž porušil § 19 odst. 1 písm. c) starého zákona o odpadech.
5. Rozhodnutím Inspekce ze dne 17. 2. 2022, č. j. ČIŽP/41/2022/1629, byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za přestupek dle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech. V tomto případě žalobce dne 17. 6. 2021 provozoval zařízení v rozporu se schváleným provozním řádem tím, že opět nakládal s odpady i na jiných sousedních pozemcích, které nebyly uvedeny v provozním řádu. Dále byl shledán vinným z přestupku dle § 66 odst. 3 písm. d) starého zákona o odpadech, jelikož v roce 2020 (ke dni 31. 12. 2020) překročil roční kapacitu a roční zpracovatelskou kapacitu předmětného zařízení.
6. Magistrát v rozhodnutí o zrušení povolení provozu konstatoval, že žalobci bylo opakovaně prokázáno porušování podmínek provozu zařízení a povinností stanovených zákonem o odpadech. Za prvé žalobce provozoval zařízení na jiných pozemcích, tedy v jiném rozsahu, než mu bylo vydaným povolením k provozu dovoleno. Za druhé překročil maximální roční kapacitu a roční zpracovatelskou kapacitu zařízení. Proto Magistrát rozhodnutí o povolení provozu zrušil.
7. K odvolání žalobce žalovaný nyní napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
8. Žalovaný konstatoval, že žalobce opakovaně porušil podmínky dané povolením provozu (resp. jím schváleným provozním řádem). Žalovaný uvedl, že výrazem „tímto zákonem“ užitým v § 25 odst. 2 písm. a) zákona je pochopitelně míněn zákon o odpadech, avšak citované ustanovení dopadá i na případy, kdy byly porušovány povinnosti zakotvené ve starém zákoně o odpadech, respektive v povolení provozu vydaném dle starého zákona o odpadech.
9. Žalovaný uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí sice absentoval podrobný popis toho, jakým způsobem žalobce porušil své povinnosti, avšak v jeho výroku i odůvodnění byla

uvedena rozhodnutí o uložení pokuty vydaná Inspekcí. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.

10. Žalovaný podotkl, že porušení povinností se žalobce v případě provozu zařízení na neschválených pozemcích dopustil dne 29. 11. 2019 a dne 17. 6. 2021, respektive ke dni 31. 12. 2020 spáchal přestupek spočívající v překročení kapacity zařízení. Nejde tedy o časovou vzdálenost více než dvou let, naopak mezi jednotlivými porušeními povinností byly časové rozestupy mnohem menší. A navíc zákon o odpadech nestanoví, že by opakovaná porušení právních povinností musela být provázána blízkou časovou souvislostí, ani nestanoví, jaká je maximální doba pro vyhodnocení porušení povinností. Může se proto obecně jednat o jakákoli porušení v rámci provozní historie zařízení, ledaže by od historických porušení uběhl značný časový úsek. Žalovaný poukázal na recidivu žalobce a souběh porušení povinností.
11. Žalovaný konečně nepovažoval výrok rozhodnutí Magistrátu za nesrozumitelný. Ustanovení § 25 odst. 2 zákona o odpadech míní pojmem „povolení provozu zařízení“ rozhodnutí o povolení provozu zařízení, jelikož povolení provozu zařízení má formu rozhodnutí. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je jednoznačně a bez dalšího uvedeno, jaké rozhodnutí se jím ruší, včetně jednoznačné identifikace jednacím číslem a datem a uvedením IČZ zařízení, takže se ruší toto rozhodnutí o povolení provozu předmětného zařízení jako celek. Žalovaný považoval za zřejmou chybu v psaní chybný údaj o datu změny povolení k provozu.

II. Obsah žaloby

12. Žalobce namítá, že žalovaný při výkladu § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, především obratu „povolení provozu zařízení“, neuvedl, z jakých zdrojů (doktrinální výklad či důvodová zpráva) vychází jeho závěry.
13. Žalobce míní, že při výkladu pojmu „povolení provozu zařízení“ lze vyjít čistě z jazykového a logického výkladu, kdy předmětem rozhodnutí o zrušení může být pouze povolení, a nikoliv vždy rozhodnutí, jak se mylně domnívá žalovaný. V daném případě bylo jedním rozhodnutím, které bylo navíc v čase doplňováno (měněno), uděleno několik různých povolení k provozu zařízení, přičemž každé z udělených povolení lze samostatně zrušit, aniž by bylo zrušeno povolení provozu jako celek. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí dle žalobce plyne, že bylo zrušeno povolení k provozu zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů, a nikoliv již povolení k provozování zařízení v podobě odstraňování odpadů způsobem D 15. Žalobce doplňuje, že žalovaný též bagatelizuje chybu ve výroku prvostupňového rozhodnutí v podobě uvedení nesprávného data rozhodnutí, aniž by zjednal adekvátní nápravu postupem předvídaným podle správního řádu. I tato chyba přispívá k nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, kterou žalobce namítá.
14. Žalobce míní, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací ohledně naplnění důvodů pro zrušení povolení. Žalobce je nadále toho názoru, že při odejmutí povolení je vždy nutné postupovat v mezích zákona a není přípustná jakákoliv analogie či dotváření chybějící právní úpravy např. v rámci přechodných ustanovení „nového“ zákona o odpadech. Za „porušení povinnosti stanovené tímto zákonem“ nelze považovat jakoukoliv jinou povinnost, byť by se jednalo o povinnost stanovenou předchozím „starým“ zákonem o odpadech. Ve zmiňovaných přestupkových řízeních nebylo shledáno opakované porušení nového zákona o odpadech. Žalobce se tak nedopustil opakovaného porušení zákona o odpadech ani

opakovaného porušení povinností stanovených v povolení ze dne 23. 1. 2019. V posuzovaném případě je tvrzeno toliko jediné porušení zákona o odpadech, a to § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech tím, že žalobce provozoval dne 17. 6. 2021 v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení tak, že nakládal s odpady na jiných sousedních pozemcích.

15. Dle žalobce musí být zrušení povolení dostatečně odůvodněno a nepostačí odkaz na dříve proběhlá přestupková řízení, naopak musí být uvedeno, v čem spočívá ono opakované porušení zákona či povolení. Rovněž by mělo být zdůvodněno, proč není větším ohrožením zrušení povolení, než ponechání tohoto zařízení v provozu. Žalobce odmítá, že by měl nízký respekt k plnění právních povinností spojených s provozem zařízení. Předchozí pochybení byla toliko administrativního charakteru a neohrozila životní prostředí.
16. Žalobce rozporuje, že mu bylo odejmuto povolení za to, že vytrídil a podrtil (recykloval) větší než provozním řádem zařízení připuštěné množství dřevěného odpadu (překročil roční zpracovatelskou kapacitu zařízení dle schváleného provozního řádu). Žalobce poukazuje na skutečnost, že dlouhodobě usiloval o změnu provozního řádu v podobě navýšení zpracovatelské kapacity, zpracoval pro změnu provozního řádu potřebné podklady, avšak Magistrát s provedením změny otálel a nakonec s ní nevyslovil souhlas.
17. Žalobce tvrdí, že podmínka opakovaného porušení není naplněna rovněž s ohledem na značnou časovou vzdálenost obou přestupkových řízení, v důsledku čehož nelze tato dílčí porušení považovat za relevantní. Žalovaným odkazovaná pochybení jsou od sebe téměř dva roky vzdálená.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný odmítá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí Magistrátu. Ohledně polemiky žalobce s formálním označením povolovací aktu žalovaný odkazuje na důvody napadeného rozhodnutí. U žalobce navíc nenastala situace, že by disponoval vícero samostatnými povoleními. Marginální chyba v psaní stran specifikace změnového rozhodnutí nemá žádný právní význam.
19. Žalovaný považuje starý i nový zákon o odpadech za obsahově rovnocenné právní předpisy. Povinnosti, které žalobce opakovaně porušil, byly stanoveny ex actu shodným způsobem, předvídaným v obou generacích zákona o odpadech. Výklad žalobce zjevně odporuje smyslu a účelu zákona a neměl by žádné racionální opodstatnění.
20. Magistrát dle žalovaného správně vyhodnotil obsah rozhodnutí o přestupcích žalobce a tento skutkový stav správně subsumoval pod důvod pro odnětí povolení dle § 25 odst. 2 zákona. Kritérium závažnosti porušení není dle § 25 odst. 2 zákona relevantním hlediskem. Zákon také neobsahuje žádný časový test vymezující konkrétní nejdelší interval mezi zjištěnými porušeními. Jako opakovaná lze proto hodnotit veškerá porušení, ke kterým došlo v celé provozní historii určitého zařízení.

IV. Argumentace při jednání

21. Žalobce při jednání zopakoval svou argumentaci. Zdůraznil, že účelem vydaného rozhodnutí byla snaha užívat pozemky, na kterých probíhalo nakládání s odpady. Postup správních orgánů označil za šikanózní.
22. Žalovaný setrval na důvodech napadeného rozhodnutí. Odmítl argumentaci předestřenou žalobcem, a to včetně údajně účelového či šikanozního postupu.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

23. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
24. Žalobce v první řadě napadá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to jak pro jeho nesrozumitelnost (především stran prvostupňového rozhodnutí), tak i pro nedostatek důvodů.
25. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, nebo je-li rozhodnutí stiženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí. Žádnou z takovýchto zásadních vad však soud v napadeném rozhodnutí neshledal.
26. Soud předně konstatuje, že rozhodnutí není nesrozumitelné tehdy, pokud lze jeho formulační nedostatky nebo vnitřní rozpornost odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to i v kontextu obsahu správního spisu, úkonů správních orgánů a účastníků, takže po provedené interpretaci již nebudou počáteční pochybnosti přetrvávat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 – 72). A uvedené nastalo i v nyní projednávané věci. Žalobce spatřuje nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí ve skutečnosti, že uvádí chybné datum rozhodnutí, kterým bylo změněno povolení provozu. Tato chyba však dle soudu nemohla způsobit nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť z dalších částí výroku rozhodnutí Magistrátu je jednoznačné, jaké rozhodnutí bylo zrušeno. Nelze tedy pochybovat, a to také s přihlédnutím k odůvodnění tohoto rozhodnutí, jak bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto. Chyba, na kterou poukazuje žalobce, nedosahuje takové intenzity, pro kterou by soud mohl konstatovat nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí, a to také proto, že se netýká zrušovaného rozhodnutí, nýbrž pouze rozhodnutí, kterým bylo zrušované rozhodnutí zčásti měněno. Nadto nelze pominout, že správní řízení před správním orgánem I. a II. stupně tvoří jeden celek, přičemž pochybení Magistrátu bylo dostatečně napraveno v napadeném rozhodnutí, v němž žalovaný zřetelně identifikoval chybu v psaní a svým odůvodněním tuto chybu napravil. A soud nepovažuje za zásadní vadu, že nepřistoupil ke změně výroku odvoláním napadeného rozhodnutí, neboť jak již soud uvedl, uvedená písařská chyba nemohla nic změnit na srozumitelnosti a určitosti prvostupňového rozhodnutí.
27. Soud dále uvádí, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, bod 28).

28. Soud při vědomí výše uvedených východisek dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné.
29. Žalovaný se v první řadě dostatečně a srozumitelně věnoval naplnění podmínek pro zrušení povolení k provozu vyplývajících z § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. Nebylo přitom jeho povinností uvádět odkazy na důvodovou zprávu či odbornou literaturu, protože jím vyslovené závěry jsou určité a jasné. Povinností správního je vstřícně skutkovým okolnostem právně posoudit řešenou právní otázku, a nikoli orgánu obsáhle citovat z důvodové zprávy k zákonu či literatury. A této povinnosti žalovaný (i Magistrát) dostal. Žalovaný také dostatečně odůvodnil, proč je třeba za porušení povinností považovat jednání, za které byl žalobce přestupkově postižen dle starého zákona o odpadech, respektive proč byl naplněn znak opakovaného porušení povinností (viz s. 3 – 4 napadeného rozhodnutí). Nepominul také vypořádat argumentaci žalobce stran tvrzeného časového odstupu jednotlivých porušení povinností (s. 4 – 5). Nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí nezpůsobuje ani pouhý odkaz na dříve proběhlá přestupková řízení. Nebylo povinností správních orgánů obsáhle citovat skutkové okolnosti těchto přestupkových řízení, naopak stačila jejich identifikace specifikací rozhodnutí o přestupku. Nadto nelze pominout, že minimálně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně popsal jednání, za které byl žalobce v minulosti přestupkově postižen, a které lze chápat za ono „porušení povinností“. K tvrzené absenci důvodů, proč není větším ohrožením zrušení povolení, než ponechání tohoto zařízení v provozu, soud uvádí, že zákon žádnou takovou podmínku, kterou by měl správní orgán hodnotit, nestanoví. Pro přezkoumatelnost rozhodnutí je tedy zásadní, že napadená rozhodnutí dostatečně vypořádávají naplnění podmínek stanovených v § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech.
30. Námitku nepřezkoumatelnosti tedy soud neshledal důvodnou, a proto přistoupil k přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
31. Podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech krajský úřad zruší povolení provozu zařízení, pokud provozovatel zařízení opakovaně poruší povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zákonem o výrobcích s ukončenou životností nebo opakovaně neplní podmínky stanovené povolením.
32. Žalobce v první řadě argumentuje, že „tímto zákonem“ může být míněn pouze (nový) zákon o odpadech a nikoli starý zákon o odpadech. Této námitce však soud nemůže přisvědčit.
33. Soud v první řadě přisvědčuje žalovanému, že obrat „tímto zákonem“ odkazuje k (novému) zákonu o odpadech. Uvedené však nic nemění na skutečnosti, že správní orgány mohou při posuzování podmínek pro zrušení povolení provozu zařízení přihlížet také k porušení povinností dle starého zákona o odpadech. Soud zdůrazňuje, že přijetím a platností nového zákona nedochází k automatickému „vynulování“ veškerých skutečností hodnocených dle předchozího zákona. Tomu odpovídá skutečnost, že nepozbývají platnosti

ani dříve vydaná povolení. Stejně tak však platí, že lze nadále přihlížet k porušení povinností dle předchozí právní úpravy. Výjimkou by mohl být stav, kdy by předchozí zákon byl zrušen z důvodu jeho nesouladu s ústavním pořádkem. Taková situace však nenastala, neboť (nový) zákon o odpadech byl přijat toliko proto, že zákonodárce považoval za účelné nově upravit oblast nakládání s odpady. Výklad prezentovaný žalovaným odpovídá povinnosti zachovat právní kontinuitu při změně právní úpravy a jako takový je jediný možný, neboť koresponduje nejenom s účelem nového i starého zákona, ale také s povinností státu dbát ochrany životního prostředí (viz čl. 7 Ústavy). V tomto smyslu také žalovaný správně poukázal na totožnost podmínek pro odnětí povolení v obou zákonech i na skutečnost, že žalobcem spáchané porušení povinností nedostalo přijetím nového zákona změn.

34. K již uvedenému soud dále doplňuje, že zákon o odpadech porušení povinností nespojuje pouze se zákonnými povinnostmi, ale také s povinnostmi stanovenými povolením. Jestliže tedy povolení vydané žalobci dle starého zákona o odpadech přetrvalo v platnosti též po účinnosti (nového) zákona o odpadech, je nábíledni, že porušení povinností stanovených v povolení nemůže být vztahováno pouze k období po účinnosti nového zákona. A žalobce byl přestupkově postižen za porušení povolení vydaného dle starého zákona o odpadech.
35. Žalobce dále tvrdí, že mu nemohlo být zrušeno povolení, neboť mezi porušením povinností byla dostatečná časová prodleva. Ani s touto námitkou se však soud neztotožňuje.
36. Soud ve shodě se žalovaným uvádí, že § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech nestanoví jako podmínku pro zrušení povolení časovou souslednost mezi porušením povinností. Pro zrušení povolení je pouze zásadní, zdali se porušení povinností týká provozu onoho konkrétního zařízení. Soud plně podporuje závěr žalovaného, že časová podmínka by mohla být zohledněna pouze v situaci, kdy by byla mezi porušením povinností skutečně význačná časová prodleva. Uvedené však nenastalo v nyní posuzované věci. Přestupku spočívajícího mimo jiné v nakládání s odpady na sousedních pozemcích se žalobce dopustil 29. 11. 2019 a 17. 6. 2021. Ani v tomto případě tedy nedosahuje časová prodleva žalobcem tvrzených dvou let. Nadto správní orgány přihlédly také ke spáchání přestupku spočívajícím v překročení roční kapacity zařízení v roce 2020 (ke dni 31. 12. 2020), tedy v mezidobí mezi prvně zmíněnými přestupky. Dle soudu je časová prodleva mezi jednotlivými postiženými skutky natolik krátká, že argumentace žalobce neobstojí. Jestliže se žalobce v rozmezí jednoho roku a sedmi měsíců dopustil dvou přestupků (z toho jednoho opakovaně), byla jednoznačně naplněna podmínka opakovaného porušení povinností dle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech.
37. Soud dále uvádí, že podmínkou zrušení povolení není hodnocení závažnosti porušení povinností, nýbrž klíčovým znakem je jejich opakování. A tato podmínka, jak již soud uvedl, byla v případě žalobce naplněna. Nebylo proto na místě hodnotit, zdali specifikované porušení povinností bylo závažného charakteru, či nikoli. Soud přesto nesouhlasí se žalobcem, že by jím spáchaná přestupková jednání byla toliko administrativního charakteru a neohrozila životní prostředí. Ukládání odpadu na sousedních pozemcích (nadto opakovaně) i překročení roční kapacity zařízení nepředstavují marginální porušení povinností, čemuž odpovídá shledání viny žalobce z přestupků (jakožto činů společensky škodlivého) a výše uložené pokuty (v druhém řízení byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč). Uvedené skutečnosti podvrací tvrzení žalobce o jeho respektu k plnění právních povinností spojených s provozem zařízení.

38. Pro posouzení věci pak nejsou významné skutečnosti uváděné žalobcem ohledně překročení roční kapacity zařízení. Ty snad mohly být zohledněny v dotčeném přestupkovém řízení, nikoli však v řízení o zrušení povolení. Zde již správní orgány toliko hodnotily, zdali žalobce opakovaně porušil povinnosti stanovené zákonem či povolením a takto mohly bez dalšího vyjít z pravomocných rozhodnutí o spáchání přestupku. Tato rozhodnutí poskytla dostatečnou oporu pro závěr o opakovaném porušení povinností. Skutečnost, zdali žalobce usiloval či neusiloval o změnu provozního řádu, nebyla jakkoli významná, kdy však nelze pominout, že sám žalobce uvádí, že jím požadovaná změna nebyla schválena. Již proto nemohla mít tato snaha jakýkoli vliv ani na spáchání přestupku, ani na zrušení povolení.
39. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že předmětem rozhodnutí o zrušení může být pouze povolení, a nikoliv vždy rozhodnutí. Soud nepopírá, že § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech hovoří o zrušení povolení. Na straně druhé však nelze pominout, že povolení k provozu zařízení je vždy vydáno na základě správního rozhodnutí. Podle § 67 odst. 1 správního řádu rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby. Jestliže tedy § 21 odst. 2 a § 22 zákona o odpadech hovoří o vydání povolení provozu zařízení, tak k jeho vydání může dojít pouze na základě správního rozhodnutí. A tímto rozhodnutím bylo v posuzované věci rozhodnutí Magistrátu ze dne 23. 1. 2019. Uvedenému také svědčí § 69 odst. 1 správního řádu, dle kterého „v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení ‚rozhodnutí‘ nebo jiné označení stanovené zákonem.“ Soud souhlasí se žalovaným, že z tohoto ustanovení plyne, že ve speciálních zákonech může být rozhodnutí označeno formálně i jinak, než jako „rozhodnutí“. Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že jsou dány podmínky pro zrušení povolení dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, postupovaly správně, jestliže zrušily správní rozhodnutí, kterým bylo toto povolení vydáno.
40. Pokud žalobce namítá, že v daném případě bylo jedním rozhodnutím uděleno několik různých povolení k provozu zařízení, přičemž každé z udělených povolení bylo možno samostatně zrušit, tak této dikci neodpovídá znění § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, který hovoří o zrušení povolení provozu, přičemž míní povolení ve svém celku. Jak soud uvedl v předchozím bodě, povolení k provozu dle zákona o odpadech svým obsahem vždy odpovídá správnímu rozhodnutí, a proto k jeho zrušení dochází na základě zrušení správního rozhodnutí, kterým bylo povolení vydáno. Tomu odpovídá skutečnost, že důvodem pro zrušení povolení dle tohoto ustanovení je opakované porušení povinností, takže by a priori nebylo na místě rušit pouze některá povolení plynoucí z rozhodnutí o povolení. A rovněž účel daného ustanovení podporuje závěr, aby v zásadě bylo zrušeno povolení jako celek, tj. rozhodnutí, kterým byl provoz zařízení povolen, ledaže by nastaly mimořádné okolnosti; to však není případ žalobce.
41. Konečně soud musí odmítnout, že by z obsahu prvostupňového rozhodnutí plynulo, že by bylo zrušeno pouze povolení k provozu zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů, a nikoliv již povolení k provozování zařízení v podobě odstraňování odpadů způsobem D 15. Z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že bylo zrušeno celé rozhodnutí o povolení provozu, neboť bylo identifikováno datem, číslem jednacím i uvedením IČZ předmětného zařízení (jako celku), aniž by Magistrát jakkoli zúžil rozsah zrušujícího rozhodnutí. Není tedy možno tvrdit, že toto rozhodnutí, respektive povolení jako celek zrušeno nebylo a některá povolení tedy zůstávají v platnosti.
42. Závěrem pak soud musí odmítnout námitku žalobce, že by postup žalovaného byl účelový či šikanózní. Ze shora uvedeného vyplývá, že správní orgány postupovaly v souladu

s právními předpisy. Takový postup nelze označit za šikanózní; byl to pouze žalobce, kdo porušením právních povinností zapříčinil zrušení dříve vydaného povolení pro nakládání s odpady.

V. Závěr

43. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
44. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne - li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má - li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha, 28. února 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu